

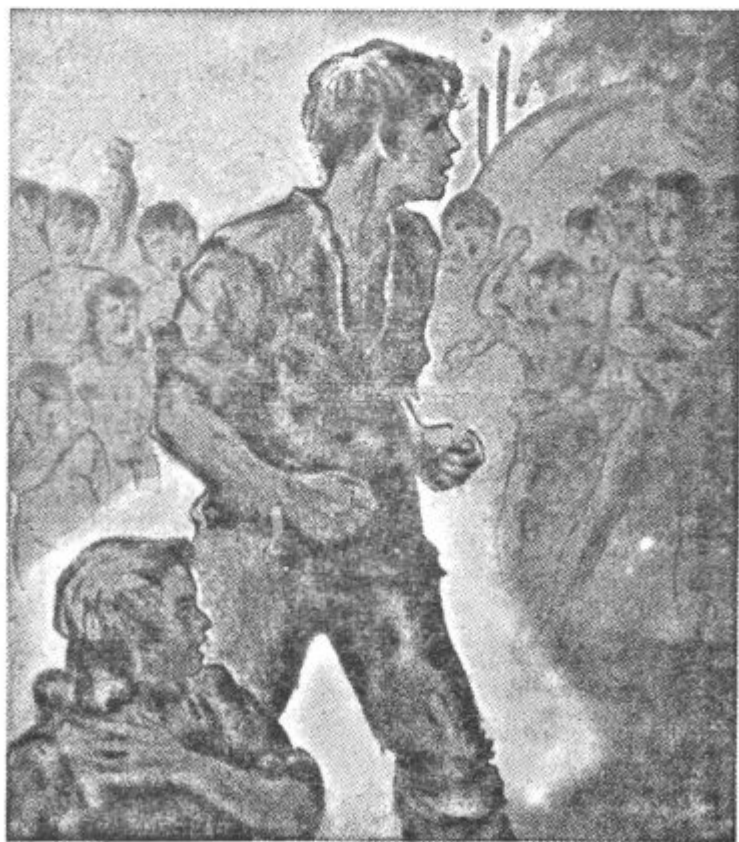
BRZONOŽEC IN PUŠČICA

Povest iz dobe, ko je Tekumze štel dvanajst let
Napisal Fric Steuben

Z oddaljenih ravnic po hribih se je vlekla čreda za čredo, v gostih skupinah, ali v široko razvlečenih gručah so copotale črnikaste, košate živali, orjaki iz sive davnine, topih rogov in velikih oči pod divjim kožuhom. Da,

njihove oči so sijale v lovski strasti, obenem pa hvaležno in vdano. Mrmrali so:

— Veliki lovec Nanabočo hoče svojim otrokom dobro. Naj bo zahvaljen Nanabočol!

to so bile pravcate potujoče gore iz mesa, kože in kosti. Bivolci so prihajali s pobočij, pasli so se na poti, stopili so v reko, bredli so in plavali po njej, saj je bila od poletne vročine močno izsušena.

Rdeči bojovníki v čolnu so strmeli,

Otroka sta poznala te besede. Džon Mzepasé jih je vendar že tolikokrat izgovoril Čutila in spoznavala sta pobožni pomen teh besed

Indijanci so zavili s čolnom k bregu in so tam čakali ves dan. Ždeli so skoraj nevidno na zemlji. Sledili so popo-

tovanju čred Velikega duhá z očmi in z vsemi čuti. Bivolci so potovali od severa proti jugu. Gašper in Lenka sta posnela po besedah rdečeokožcev, da potujejo te živali v deželo njihovega rodu, v deželo Šavanov. Zatorej se niso upali veslati dalje, da ne bi vznemirili črnih čred, saj bi se bivoli nemara na lepem obrnili.

In tako sta bila bratec in sestrica priči prizorov, kakršnih pozneje nikoli več nista videla. Zdajci je bila reka polna rjovečih, prhajočih, gostih, črnih živali, da vode kar ni bilo videti. Volkovi, risi, gorski levi, tudi nekateri medvedje so sledili kot spremstvo bivoljim čredam. Iskali so šibkih in bolehnih krav ali telet. Venomer so klopotali rogovi med seboj se borečih bikov. Bilo je čuti mnogo zavijanja kofotov, nad vso ogromno množico pa se je dvigal oblak prahu.

Dva dni pozneje so Indijanci z otrokoma zavili na veliko reko, na pravcato morje, tako rekoč na vodeno puščavo, po kateri so plavala orjaška debela. Rumenkasto so se valili valovi. Z nizkih robov čolnča ni bilo videti onostranskega brega. Gašper in Lenka sta tako spoznala veletok Misísipi, očeta vseh rek, ki so ga Indijanci imenovali Na-Maesí-sipu, veliko ribjo reko.

Pogled je bil grozoten. Nebo je bilo polno sivih oblakov, zdaj pa zdaj so šumeli nalivi, udarjajoč na široko valovje. Otroka sta se čutila zapuščena od vsega sveta. Indijanci so postali zdaj čisto drugačni, nič več niso bili prijazni. Gašperju se je zdelo, da čuti v njihovih očeh pretnje in veselje do moritve. Otroka sta premagala utrujenost svojih blodenj po pragozdovih, nič več nista čutila hvaležnosti do rešiteljev, prevzemal ju je samo še strah pred vsem, kar še pride. Lenko je prevzelo domotožje, venomer je točila solze.

Mučeniški kolec, pretepanje, suženjstvo, — oh, kje sta le mogla vedeti, kaj jima še grozi. Zdaj sta že precej obvladala govor Šavanov, dobro sta pazila, saj pač ni bilo mnogo besed, s katerimi so razpolagali rdeči bojevniki. Vse se je sukalo okoli lova, ribolova, vremena, gozda in vodovja, rodu in taborišča. Bile so iste besede, kakršne sta že čula od Džona Mzenaséja. Kljub temu nista mogla dognati, kaj prav za prav nameravajo z njima čenprav sta še tako napenjala ušesa. Džon Mzepasé jima je bil nekoč pri-

povedoval, da le redko kak rod ohrani pri sebi otroke, ki mu pridejo v roke. Navadno jih proda oddaljenim rodovom. Ali je bilo le še trohice upanja, da kdaj še vidita očeta in mater? Tudi če ostane živa in zdrava?

★

Naenkrat je bilo konec poti. Nenadno se je zgodilo. Indijanci so bili zavili v ozek rokav, veslali so po lahnem toku, na obeh straneh se je razprostiralo gosto gozdovje. Čez kake pol ure pa ni bilo več dreves, bilo je, kakor če se na gledališkem odru na levo in desno razmakne zastor: odprla se je široka ravnina. Zavili so okrog griča. Z vrha griča jim je zadonel klic, veslači so klic vrnili — in že so pristajali.

Otroka sta ugledala šotore, konje, ljudi. Zenske so jim hitele naproti. Gruča fantov in deklet je pridirjala nizdol po pobočju, malčki so se kar kotalili, psi so lajali.

Na mah sta bila Gašper in Lenka obkrožena od kakih štiridesetih, petdesetih ali še več indijanskih otrok, ki so vsi nenadno umolknili. Tu in tam je stal kak nag pritlikavec, trebušček ven, v ustih pa palec.

Vsi ti papuzi, kakor se imenujejo indijanski otroci, so kar belo gledali. O bledih licih so seveda bili že čuli govoriti, o ubijalcih, morilcih, o ostrostrelcih. Toda ta dva bela človečka, ki sta zdaj stala pred njimi, pač nista prišla kot odrasla na svet, kakor so indijanski otroci doslej verjeli. Saj sta vendar prav tako otroka, kakor oni, pravi rdečeokožci.

Gašper in Lenka sta stala v gostem krogu. Nihče ni spregovoril besede. Lenka je imela že dovolj strahu pred rdečimi bojevniki v čolnu. A zdaj si je vendar želela, da bi ostali pri njih dveh. Toda rdeči bojevniki so se bili kratko in malo odpravili v naselbino in so oba majhna ujetnika prepustili usodi. Ni dosti manjkalo in Lenka bi bila že spet točila solze. Toda opogumila se je, kolikor se je mogla.

Med Indijanci je bilo nekaj fantičev, ki so bili prav tolikšni kakor Gašper. Eden izmed njih je hotel dokazati, da je že cel junak. Napravil si je pot skozi gnečo, stonal je tik ob Gašperju in se je z levico lahko obregnil obenj.

(Dalje prihodnjič)

PAHIC ST. — dijak:

Mladi indijanci

Branko in Janez sta bila dva ljubljanska neugnanca. Povsod ju je bilo polno, poznali so ju vsi: od branjevke na trgu do zadnjega stražnika. In marsikdo je želel, da bi ju dobil v svoje roke, kajti sta bila ona krivca kolesarskih nesreč in povročitelja zagonetnih tatvin.

Vroč poletje je bilo in z njim počitnice. Branko in Janez sta se nenadoma domislila, da bi bilo najbolj zabavno, če bi se šla Indijance. Res, pregovorila sta še sošolca Tončka in tako so začeli.

V uvod je gospodinjam zmanjkalo nekaj kur, ki so jih kasneje našli v Ljubljani, popolnoma oskubljeni, saj so Indijanci okraševali svoje glave s perjem, čeprav ne s kokošjim. Branko je izmaknil doma očetu pipo, kajti pipa je pri Indijancih silno potrebna, saj z njo sklepajo mirovne pogodbe. Janezova sestra Nada pa je bila ob svoja krilca, ki so jih naši Indijanci rabili za dopolnitev svojih toalet, Tonček pa je bil toliko pogumen, da ni upal nič prnesti.

Nekega dne so se dečki odpravili v loko za Tivoli. Tam so odprli svoje skrivališče oblek in se opremili čisto Indijancem podobno. Nadeli so si kratka krilca, glave so si okrasili s kokošjim perjem. Nato sta se Peter in Janez namazala po telesu s kremo za čevlje. Tončka pa nista mogla pripraviti do spremitve barve kože. Za nič na svetu ni hotel preizkusiti tega procesa, A

onadva sta si izmislila originalno sredstvo. Zgrabila sta Tončka in mu z velikim trudom zvezala roke, nato sta ga jela lepo počasi z glavo naprej spuščati v potoček ob livadi. Komaj je bil Tonček do nosu v vodi, je že pritrdil in se prelevil v rdečkožca.

Pričeli so pravo indijansko življenje. Ob lokj so zakurili ogenj in posedli okoli njega. Branko, imenovan Velika strela, je privlekel od nekod očeto vo pipo in pričeli so obred kajenja pipe miru. Tončku se je upiral zoprnj vonj tobaka. A ko mu je Branko dejal:

»No, Mali zajček, boš kadil z nami pipo miru drugače te bo velik zbor poglavarjev Delavarov smatral za svojega sovražnika in se bo nad teboj maščeval.«

Tedaj je vzel Mali zajček pipo, a mesto, da bi jo del v usta, je kresnil radi razžalitve Veliko strela po nosu.

Prijateljska Indijanca Velika strela in Črni grom sta stekla za njim, ko jo je ucvrl preko livade. Čeprav je bil Tonček drugače uren, bi ga bila nasprotnika dohitela, da se ni zatekel na streho neke delavske hišice. Opeka je zaropotala po tleh in nekdo se je prikazal na pragu prav tedaj, ko je hotel Janez splezati za beguncem No, tovariša sta jo raje popihala, ne meneč se za Tončka na strehi.

Možak je stopil okoli hiše pogledat. Na strehi je zapazil Tončka, ki je čepel za dimnikom.

»Boš šel dol, salamenski paglavec!« je dal možak duška svoji jezi, a deček na strehi se ni ganil.

Možak se je še huje razjezil in vrgel poleno na streho. Slaba je predla Tončku. Doli ni mogel, ker bi bil tepen a tukaj tudi ni bilo varno. No, zadnje poleno ga je vzpodbudilo, da se je pričel spuščati na nasprotni strani, počasi, kar se je dalo. Glej, tedaj je zapazil Janeza, ki je tekel po lokj naravnost proti možaku, ki je strmel na streho. Glej, zdaj bosta onadva trčila skupaj.

Velika strela in Črni grom sta se zatekla v gozd, kjer sta sklenila, da gresta napadat belokožce v Tivoli. Previdno sta se splazila proti parku in ko je Velika strela zapazil ob robu gozda na prvi klopici spečega možakarja, je dozorel v njem načrt. Potihoma sta zlezla k njemu in Velika strela mu je vrgel laso okoli vratu in zavpil:

»Predaj se, belokožec!»

Možakar je z divjo besedo na ustih planil pokonci in ko se je obrnil, je Branko spoznal v njem svojega očeta.

Komaj je Janez unesel pete. Slišal je še krik in vik na pozorišču, nato pa je zdiralj po loki. Nič ni gledal kam drvi, tako je bil prestrašen, a nenadoma se je zaletel v možaka, ki je stal pred hišico in gledal na streho. Trk je bil mo-

čan in oba sta se zvalila v bližnjo gnojno jamo.

Ta trenutek je izkoristil Tonček in skočil s strehe. Prepustil je Janeza svoji usodi in zdiralj v varnejše zavetje.

Janez se je hitro rešil iz gnojnice in srečno utekel možaku. Pri skladišču stvari je našel Tončka Fanta sta se skopala in ko sta oblečena hotela oditi, ju je zgrabila trda roka stražnikova.

Stric Matic se slika

Bila je ta stvar v uredništvu »Mladega Jutra«. Za mizo je sedel čistitljivi stric Matic, ki mu pravijo tudi stric Matiček. Pa to ječasno postranska stvar. Imel je ta čas stric Matic silno važen posel, da je moral pomakniti koš k mizi, alj mizo h košu, saj to je že vseeno. Stric Matic je prebiral pisma svojih Jutrovčkov in mu je bil ta posel silno po godu, da je bil silno dobre volje.

Taka je bila stvar do nevihte. Nevihta pa je huda stvar. Zakrivilo jo je majhno pisemce, ki bi naj strica Matica zelo razveselilo. Pa ga ni, zato ne, ker je pričel stric Matic izvajati nevihto. Pisemce se je namreč glasilo:

»Ljubi stric Matiček! Hudo se bojim Tvojega požrešnega koša, a Te prosim, da objaviš svojo sliko ker...»

Prvič je zagrmelo in pisemce se je znašlo na dnu koša, ki mu pravijo nekateri tudi peč. Stric Matic pa je hudo zavzdihnil:

»Oh, ti preteti Jutrovčki! Saj vendar vedo, da imam prazno denarnico in sem prejel že skoraj sto prošenj.»

Stric Matic je odprl drugo pismo »...objavi svojo sliko, ker...» To je bilo že od sile in pismo je letelo v koš. V tretjem pismu spet: »...objavi svojo sliko...»

Tedaj je imel stric Matic dovolj. Pozabil je za svojo revmo v nogah, ki jo je toliko slavil. Bliskovito je skočil pokonci in jo kar moči hitro ucvrl iz uredništva.

Se tisti dan je stric Matic nastopil usodno pot. Lepo počasi jo je mahal. Kam, to še ni važno. Važno je pa to, da se je stric izogibal avtomobilov, kar moči daleč. Stvar je namreč ta, da mrzi stric Matic vse novotarije. Še prav posebno avtomobile. »Nič ne veš, kakó te pelje in ka mt ezapelje«, zatrjuje vsakomur. Mesto avtomobilov pa uporablja stric Matic svoje noge, kar uspešno. Obdeluje pa jih baje revma na vse pretege. Če je res, ne vem, stric Matic to vsakemu zagotavlja.

Na usodni poti je bil stric Matic. To pa radi tega, ker je sklenil ugoditi željam Jutrovčkov, da bi imel mir. Kajti stric Matic rabi mir ker mora do-

sti premišljevati. Mora premišljevati, kakšen bo novi natečaj in še mnogo takih važnih stvari.

No, ko se je stric Matic devetindvajsetkrat izognil avtomobilu, ki jih imenuje z donečim imenom »smrdeče škatile«, je došel do cilja. Cilj pa je bil sredi ljubljanske city. Tam je smuknil v neko hišo.

Plašno je potrkal na vrata. Enkrat, dvakrat nato pa se je med vrati prikazal stric Matic. Gospod Niko se je začuden okrenil, kajti njegova so bila vrata in vse, kar k njim spada. Stvar se je namreč godila v njegovi sobi.

»Prosim«, je plaho pričel stric Matic in si popravil naočnike, »prosim, da bi me na naslikali.«

Pa je Niko dejal:

»Kar tja le sedite!«

In je stric Matic ponižno sedel. Potrpešljivo je čakal, da se njegova bistra glava ovckoveči.

Niko pa je bil hitro pripravljen in že mu je begal svinčnik po papirju.

»Ampak dragi Matiček, nasmejte se malce.« je dejal naposled, kajti se je držal stric Matic kot kislja kumara.

Stric Matic se je skušal nasmehniti in se je, da je bil sam zadovoljen. Ni pa bil zadovoljen Niko, kajti mu je za boljše voljo stisnil stotak v roko. Takrat se je stric Matic nasmejaj, kajti je stotak velik denar sa jima celih deset tisoč par.

Zadeva je šla hitro naprej in čez pol ure je stric Matic gledal svojo sliko. Hu, je pomislil, vsi Jutrovčki jo bodo morali dati v okvir, n je stric Matic pograbil portret in hotel hitr oizginiti. To se mu ni posrečilo, ker je imel Niko trdo roko in ga je ta roka potegnila nazaj. Trd je bil Nikov glas, ko je stricu Maticu dejal:

»Stotak pa kar nazaj!«

Pa je bilo stricu Maticu hudo za stotakom in ga je kar nerad dal nazaj. Nato pa je kar moči hitro odšel domov.

Tako je bilo vse to, dokler se nismo v »Mladem Jutru« prepričali o njegovi lepoti na lastne oči. Bil pa je stric pameten in se ni hotel zameriti nobeni deklici zaradi vojnih oči. Da je ustregel vsem, si je pustil narisati eno oko temno, drugo pa svetlo. Kajti je stric Matic, kakor rečeno, zelo pameten fant.

Manica :

Pa naj bo!

»Oho, stric s košem! Dolgo vas ni bilo na pregled. Zdaj pa lepo koš odložite, se malo oddahnite in nam eno zasolite!«

»Saj vidim, da vam ne utečem. Cel kup vas je, jaz pa sam. Večina zмага. Pa naj bo!«

Mislite si lonec. Takole približno trilitrski lonec. Zdaj pa, če ste kaj nasukanj, mi povejte, koliko pesti graha gre v takšen prazen lonec?«

»Stric, to je težko ugotoviti. Je pač tako, kakršna je pest.«

»Eh, kaj se boš izvijal! Vzemimo na primer kar vaše otroške pesti. Torej koliko?«

»Deset. Ali bo prav, striček?«

»Ne bo prav!«

»Petnajst!«

»Tudi ne!«

»Dvajset!«

»Ah, ne ne!«

»Potem pa —«

»Potem pa ne veste, kajneda! Saj sem vedel, da bo tako, bučke trde. Ne bom vas mučil. Torej v prazen trilitrski lonec gre — samo ena pest graha!«

»Nemogoče, stric!«

»Je mogoče, je. Jaz vas namreč vprašam, koliko pesti graha gre v prazen lonec. V prazen lonec gre samo ena, to je prva pest. Seveda gre nato v lonec lahko še mnogo pesti, ali — lonec potem ko ste spustili vanj prvo pest graha, ni več prazen. Torej otroci, koliko pesti graha lahko vržete v prazen lonec?«

»Eno samo pest, striček, eno samo!«

Šale za male

ŠE NEKAJ ZGODB O MIHECU

Mihlec pride v očetovo delovno sobo.

»Očka, ali ti verjameš, da ne moreš tako dolgo stati na eni nogi, dokler ne pridem trikrat okoli tebe?«

Oče se nasmehne: »Ne, tega ti pa ne verjamem!«

»Nu, očka, pa poizkusiva!«

Oče se sinku na ljubo vstal in dvignil levo nogo. Mihlec je tekel dvakrat okoli očeta, potem pa sedel na zofo.

»Veš, očka, drugi teden bom tekel tretjič. Ne verjamem, da boš ti do takrat stal na eni nogi!«

Golar Manko:

Poletna

Klasje se klanja,
srpu pozvanja,
zrela zlati se v jutru pšenica —
kose blestijo,
v soncu žarijo
pridnim žanjicam v polju se lica.

»S srpom požanji
kruhek vsakdanji.«
kmetu zvalilo sinje je žito,
v klasje zarezje,
v snope poveže,
čelo mu jasno je z znojem oblito...

Prazna zdaj njiva
v soncu tam sniva,
v sanje se sladke v noči ovije, —
svetla se zvezda
z božjega gnezda
v polje kot solza razlije.

Pahič Stanko — dijak:

Sokolska

Mi smo sokoli,
poznajo nas povsod
našo pešem poje
ves slovanski rod.

Naša misel klije
in kliče vsepovsod,
koderkoli domuje
slovanski rod,

DANILO DOBRAVEC

Razlito mleko

Jožko sloni na obcestnem kamnu in bridko joka. V eni roki drži prazno latvico, z drugo si pa briše že itak od solz razmazano lice.

Mimo pride županov sin Mirko, postaven fant močnih udov in vpraša Jožka:

»Le čemu se že navsezgodaj emeriš;

»Mleko sem razlil,« zaihti ta še huje.

»Neroda, zakaj vendar ne paziš?« pravi Mirko. »Tebe tudi vsak kamen prevrže.«

Saj to Jožko sam predobro ve. Greš lepo po cesti, se zagledaš v kakšno lepo stvar, se spotakneš in padeš. Navsezadnje to še ni nerodnost; le nesreča je. Dečku se je prvič primerilo, da je razlil zatrk. In zdaj mu tale Mirko očita nerodnost, ko je Jožko že brez tega nesrečen, da bi najraje pobegnili, se nekam skrili, kjer bi ga nihče več ne pretepel. Dobro ve, da bodo zopet padali udarci, ko bi prišel domov. Hudobna teta ne bo štedila z udarci. S tenko šibo ga bo ošvrkala po bosih nogah, kakor je to storila že neštetokrat. Ob spominu na skeleče udarce se Jožku zamegli pred očmi.

»Seveda boš za to tepen,« vrta dalje Mirko. »Čemu te pa tako tepejo?«

»Zato... pa saj ti tega ne moreš razumeti. Ne bom ti pravil,« zamahne Jožko z roko po zraku.

»Zakaj pa nimate nobene krave?«

hoče Mirko zopet vedeti. »Vidiš: pri nas jih imamo deset. Ampak mleko nosi dekla v mlekarno.«

V Jožku vstane rahlo upanje.

»Morda pa je danes ostalo kaj mleka od vaših krav?« je vprašal čez nekaj

časa Mirka. »Ah, ko bi ga dobil vsaj pol latvice, za drugo polovico bi se že nekako izgovoril.«

»Ali pa imaš denar?« ga je zaničljivo pobaral Mirko.

»Ne, nimam ga.«

»No, potem je najbolje, da greš lepo domov in poveš po pravici, kako je s to stvarjo. Tepli te bodo, to je res, ampak nekaj udarcev boš pa že še prenesel, saj si jih vajen.«

Mirko se je počasi odzibal proti gozdu in prepustil jokajočega dečka svoji nemili usodi. Do kosila bo lahko stikal po gozdu za jagodami, malinami, nemara bo splezal še na kakšno češnjo. Seveda počitnice so. Kdo bi mu mogel braniti prostost! Šolske torbe s knjigami leže zaprašene in zapuščene ob klopih krušnih peči, otroci pa uživajo zlato svobodo poletnih dni.

Tudi Jožka je zamikal zeleni gozd, pa kaj, ko mu misli neprestano uhajajo na dom, kjer gospodari in gospodinja stroga teta, sestra Jožkove pokojne matere. Pred očmi se mu megli, ko gleda za srečnim Mirkom, ki je pravkar utonil v zelenje za ovinkom. Jožko pa še pravitako sloni na kamnu in misli na grenkost svojega življenja.

Po cesti drdrajo vozovi, eni sem drugi tja. Kmetje imajo polne roke dela. Vozijo se na polje, na njive, na senožeti in še dalje v hladne gozdove. Dekleta hitijo z velikimi jerbasi na travnike, kjer pojo kose svojo kovinsko pesem. Komaj se ta ali ona deklica nasmehne Jožku, že odbrzi mimo njega po svojih opravkih. Zdi se, da je ves svet pozabil na revnega dečka. Kdo bi se brigal za tuje skrbi, ko ima vendar svojih dovolj!

S težkim srcem se je Jožko napotil proti domu. Med potjo je dvakrat pogledal v latvico in obakrat mu je pred očmi zaplesalo njeno prazno, okrušeno dno. Zgoditi bi se moral neverjeten čudež, da bi bila zdat latvica polna.

Ker je bilo že pozno, je teta od časa do časa stopila na prag in gledala nazgor po cesti, odkoder bi se moral vrniti Jožko z mlekom.

V hiši je polglasno godrnjal oče. Kazalo je, da bo moral oditi brez zajtrka v službo.

Nedaleč od hiše se je skrnil Jožko za visoko leseno ograjo. Odtam je plaho kukal na domače dvorišče, kjer se je igrala mačka s tremi mladiči. Drugekrat bi se deček smejal noremu skakljanju mladih živalic, takrat pa mu ni bilo do smeha.

Naenkrat je začul glasne korake, ki so se vedno bolj bližali. Ze je hotel planiti preko travnika v gozd. Ehi! Saj je bila le sosedova Tina in veliko posodo mleka je nesla v mlekarno. V dečkovem srcu je zaživel novo upanje. Morda ga bo pa le Tina rešila iz hude zadrege.

»Jožko!« je zaklicala deklica. »Tak pojdi vendar domov! Strašno so hudi. Le kje se potikaš toliko časa?«

»Kako naj kam grem, ko pa imam prazno latvico,« stoka Jožko, »mleko se mi je razlilo.« Tina je vedela, da Jožkovo življenje ne teče prav prijetno, odkar mu je umrla mati in se je razšopirila v hiši njena sestra.

»Daj sem posodo!« je rekla dečku in napolnila latvico do vrha s svežim, penecem se mlekom.

»Zdaj si pa hitro obriši obraz in glej, da še enkrat ne padeš!« se je prisrčno nasmehljala Tina ter oddrobila dalje.

Jožko se je začudil. Oči so zadobile svetlejši lesk, srce mu je začelo hitreje utripati in noge so kar same koračile proti domu. Časih je skrivaj pokukal v posodo boječ se, da bi mu bela tekočina zopet ne izpolzela na tla. To se ni zgodilo, ker so se njegovi mali prsti krčevito oklepali ročaja nad latvico. Nesreča že izučil človeka.

V tem se je približal domu. Na pragu je srečal teto.

»Dolgo si ga nosil.« mu je rekla ta in ga ošvrknila s hudim pogledom.

»Hvala Bogu, da le hujšega ni!« si je mislil Jožko ter odžvižgal za hišo k svojim čmrljem. —

Lojze Zupanc:

Zakaj se mački ne sme dati belega kruha

(Belokrajinska)

V starih časih je bilo polje med Kolpo in Kučarjem tako zelo rodno, da je na njem zrastle pšenica, ki je imela klasje od vrha do tal...

V vasi Zemelj pod kučarskim hribom pa so imeli gadno¹ mačko, ki je hodila pšenico glevit.² Z gobčkom je zagrabila žitno bil³ in osmukala raz nje pšenično zrnje.

Mimo je prišel pes Opazil je, da je mačka osmukala že vse pšenične bilke, le na eni sami je bilo še zrnje. Skočil je k bilki in čavsnil po vrhu ošeničnega klasa.

Belokrajinci pripovedujejo, da ima odslej vsaka pšenična bil le tolikanj zrnja, kolikor ga je mogel takrat pes skriti v svoj gobček. V zahvalo vržejo včasih psu košček belega kruha, mački pa nič!

¹ = hudobno.² = žvečiti.³ = bilka.

Tanja in Živa Feigel, dijakinji:

Moje želje

Poslovila se je že pomlad,
kmalu vse bo obrodilo,
kmalu zrel bo klas in sad,
kmalu bo za trud plačilo. —

Jaz pa sem še v pomladi,
štejem komaj desetletje,
pa živim v upu in nadi,
kaj mi dalo bo poletje. —

Ne želim bogastva, ne lepote,
to Te prosim Bog goreče,
da v rodni mi družini,
požene zdravo klasje sreče. —

Naj dodeli mi Gospod,
da v navdušenju do narodnega dela,
vse storila bom za rod
in za njega le živela. —

Edinstva klasje, naj pri nas požene,
narod v složnosti se povzpe,
da vsi matere smo ene,
naše Jugoslavije. —

Složnost, naša je rešitev,
narod v složnosti se povzpe,
na delo bratje, na delo sestre,
da preprečimo gorjell. —

Manica :

Trije lešniki

Kdo jih stre naprej?

I.

Mlako najdeš za ogrado.
Jutri pride stric po Katro.

Kaj je skrito v gornjih dveh stavkih?

II.

. . . la . . . la lo . . .

Če zamenite pike s pravilnimi črkami, dobiti, besede, ki vam povejo znan pregovor.

III.

Pri izkopavanju so našli kamen s sledečim zažonetim napisom:

Nila H K opt avati protito K u
Kaj neki pomeni ta napis?

Rešitev rebusa

Peter Petek — pek — Pekel

Za spretne risarje

